



Els escamots a Prats de Molló volien fer la guerra amb paraigües. A Barcelona assalten impremtes pistola en mà.

Val 15 cèntims

Correspondència: Francesc Montsalvatge, 18.—OLOTT

JUGAR AMB FOC

Nº 1257

El tema de totes les converses i el plat fort de la majoria de la premsa ha estat aquesta setmana la parada dels escamots a l'Estadi de Montjuïc i llur assalt a la impremta del «Be Negre», fets ben coneguts de tothom perquè aquí haguem de ressenyar-los.

A conseqüència d'aquests dos fets gairebé simultanis, no cal dir que el partit que avui governa Catalunya ha rebut una repulsa general i que han menudejat al damunt seu els dicteris de feixista, que li han estat atribuïts gairebé amb una absoluta unanimitat.

Feixista o no feixista, és aquest un procedir perillós, agreujat pel fet d'emprar-lo un sector del partit que avui governa Catalunya.

Precisament, la setmana passada i des d'aquestes mateixes pàgines, censuràvem el llenguatge incivil amb el qual una part de la premsa catalana intenta fer la seva propaganda electoral. Si ahir condemnàvem els desmans en el llenguatge, doblement hem de condemnar avui els desmans en l'acció, l'assalt a mà armada, procediments que no diuen res a favor d'un país que es troba en ple període d'organització de la seva autonomia.

On aniríem a parar si aquest criteri matonista de la política s'imposés i s'estengués? Fatalment al desprestigi d'aquesta autonomia, tota vegada que vindríem a demostrar d'una manera evidentíssima la nostra incapacitat per a governar-nos en un sentit de plena normalitat i responsabilitat.

Lluny del nostre ànim, però, el volguer defensar i justificar l'existència del setmanari satíric que ha motivat la gesta dels escamots. Mai ens han agradat aquesta mena de publicacions i tenim d'elles un concepte que

distint molt d'ésser-ne ni micà favorable. Però el defensar-se de les sàtires d'una publicació d'aquesta mena, jamai pot correspondre als agraviats mitjançant l'acció directa, sinó portant la insídia a l'autoritat competent i desmentint l'insult públicament per la tribuna o per la premsa.

I en canvi, aquesta rectificació per part dels interessats a alguna de les acusacions més greus del setmanari de referència—venda d'empleus municipals, afer dels autobusos, etc., encara és l'hora que no s'ha produït. És que creuen les nostres autoritats que amb les pistoles dels escamots convenceran a l'opinió de llur innocència?

De tot això, innegablement que el que en sortirà més perjudicada serà la personalitat del senyor Macià. Veus ací un home que va tornar de l'exili amb una aureola, amb un prestigi, amb una significació a les quals poden arribar-hi comptades persones. I al cap de tres anys de la seva arribada, què en resta de la significació del senyor Macià? Ella s'ha anat esquinçant entre l'avalotament d'una joventut mal conduïda, la barroeria d'uns quants i la gana desmesurada dels demés, amb una rapidesa, amb un accelerament que esborrona, només en l'espai de tres anys!

Macià, no fa pas molt d'això, era l'encarnació de Catalunya, el símbol de l'afany alliberador de la nostra terra, l'Avi, volgut i respectat per tots els catalans. Què és ara, el senyor Macià?

Pel seu bon nom encara i pel de Catalunya, no hi foren a temps, els uns i els altres, a salvar-lo d'una general desfeta?

Seu Tuber

Llegint la Premsa

Per una coalició d'esquerres

Amb rara unanimitat, tota la premsa esquerrana de Catalunya, tant la de Barcelona com la de les comarques, advoca per una ampla coalició d'esquerres en la propera lluita electoral. Quan el clam és així anònim, ella sabrà el per què. Pressentiment d'una derrota? A ningú més que als mateixos partits d'esquerra, per les seves errors comeses, en pot donar la culpa.

Referent aquesta qüestió, veus ací l'editorial de «El Diluvio» de diumenge darrer:

Oid, ciudadano Maciá

Acció Catalana republicana ha tomado la iniciativa para la formación de un frente único de izquierdas en la próxima lucha electoral. El propósito, por demás plausible, parécenos doblemente grato, como repercusión de la campaña que en sentido idéntico orientamos con los editoriales de los días 3 y 14 del mes corriente, «¿Qué debemos hacer?» y «Vayamos unidos a la lucha electoral».

La unión de las izquierdas catalanas se impone para contrarrestar el empuje poderoso de las derechas, a quienes estrechamente une el odio que les inspira la República. Si ahora no constituimos el frente único para vencerlas, mañana nos veremos en la precisión de formar el cuadro para la defensa de las instituciones republicanas. Elijamos, pues.

Fué nuestra campaña muy favorablemente acogida por el republicanismo catalán. Nosotros lanzamos la idea para que la recogiesen los dirigentes de las izquierdas. A más no podía extenderse nuestra acción, por no hallarnos sujetos a la disciplina de ninguno de los partidos genuinamente republicanos, ni edentificados siquiera con uno u otro de los grupos en que se fracciona el federalismo, que es nuestra aspiración ideal de toda la vida.

Pero entre los dirigentes del republicanismo catalán poca mella produjo la tentativa meramente ideológica de «El Diluvio». ¿Tendrá mejor fortuna la iniciativa de Acció Catalana Republicana? Nada induce por el momento a tal suposición.

El problema no es complicado, sino que tiene una solución facilísima. El señor Maciá puede súbitamente resolverlo con un simple monosílabo. Basta con que diga sí para que sea un hecho la alianza de todas las izquierdas de Cataluña. Y, unidas éstas, nada podrá impedir el aplastamiento de los enemigos de la República.

Honorable ciudadano Maciá, de vos depende la segura victoria o la inevitable derrota de las izquierdas catalanas en las venideras elecciones legislativas. En vuestras manos

está el enaltecimiento o la ignominia de Cataluña.

¿Queréis asegurar el triunfo de las izquierdas catalanas? Sellad la unión entre ellas para que acudan en estrecha alianza a los comicios. Si así no lo hacemos correremos grave riesgo de que las derechas triunfen i si ello ocurriese allá que vuestra conciencia os lo demande y que a cada cual haga Cataluña la justicia a que sea merecedor.

Mal intencionados complácense en propalar por ahí que en la combinación de la candidatura de Esquerra Republicana de Catalunya guiase exclusivamente el señor Maciá por impulsos pasionales y por estímulos de mal entendido amor propio. Dícese que sus candidatos serán preferentemente elegidos entre la camarilla de aluladores que rodean y procuran, por todos los medios, atraerse su protección.

Pues bien; sepa el ciudadano Maciá que, si tal sucede, el pueblo corresponderá en forma merecida a su proceder vituperable. Y conste que no podemos atribuir a un hombre como Maciá la pequeñez de alma que supone el sacrificar a mezquinas pasiones los más altos intereses de Cataluña.

El republicanismo izquierdista reclama una candidatura en la cual figuren hombres competentes y austeros. Si, por el contrario, se designa como candidatos a gentes sin otro mérito que el de ser unos excelentes ayudados de cámara de su amo y señor, entonces, no lo dude el ciudadano Maciá, iremos a una segura, inevitable derrota.

El aval de la Esquerra no basta ya para que los electores voten ciegamente a sus candidatos. La Esquerra, por sus muchas veces equivocada actuación en Madrid y en el Gobierno de la Generalidad de Cataluña y por sus malos actos de administración municipal barcelonesa, ha sufrido enormes quebrantos. Y si en vez de una propensión a la enmienda de sus yerros, a la rectificación de sus faltas, revela ahora el propósito de reincidir en sus graves y repetidas culpas, será vencida la Esquerra, pues por grande que sea la degradación de nuestras costumbres políticas, no creemos haya aquí los miles de electores necesarios para, sin escrúpulos morales de ningún género, hacerla triunfar.

«Justicia Social», òrgan de la U. S. C., diu:

A treballar per la victòria

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya va llançar, abans que qualsevol altre partit, la idea del front d'esquerres contra la reacció. Aquest front serà possiblement un fet en sortir aquest número de «Justicia Social». L'èxit havia d'acompanyar la nostra crida, perquè era un ressò de la voluntat popular i una exigència categòrica del moment.

Els perills que ens amancen no són pas hipotètics. No és cap frase dir que estem en període semifeixista. L'hem dita i la repetim. I per evitar que es clogui en sentit feixista, cal que esmercem en una lluita de contacte de colzes, tot l'esforç de què siguem capaços.

Estem segurs de la fermesa dels nostres companys, que té com a suport la disciplina i com a esperó la visió clara de l'esdevenidor. Estem segurs que tots ells es donaran sense reserves a l'acció, i sense necessitat d'ètinuls de cap classe.

L'hora és greu. Respondrem amb coratge.

Cal que, tot seguit, les seccions, les agrupacions, els militants comencin el combat. La feina és feixuga i tots farem falta.

Es una feina de convenciment i d'enardiment. Convèncer els treballadors que les seves il·lusions, les seves esperances, les seves reivindicacions immediates corren perill de mort el 19 de novembre. Enardir-los perquè vulguin vencer el 19 i continuar, després amb més aferrissament la lluita per una revolució iniciada el 12 d'abril i que sofreix ara el primer xoc seriós de la reacció organyitzada.

El crit de guerra de la reacció és: la Revolució ha acabat.

El crit de guerra nostre ha d'ésser: la Revolució totjust és començada.

I cal que l'acabem nosaltres, i no els lerrouxistes, els agraris, els March i Sanjurjo, els Cambó i Gil Robles. Hem d'acabar-la nosaltres, sense tenir davant dels nostres ulls horitzons limitats, fins a esgotar totes les seves fecunds possibilitats.

Però podem acabar-la nosaltres si sabem vencer ara. De perdre, també retornariem, però després

de quants anys, de quants dolors, de quantes tragèdies individuals i col·lectives? Davant nostre hi ha la xurma dels despitats, dels ajusticiats, dels assedegats de venjança i els aristòcrates expropiats, els militars condemnats, els terratinents que la Reforma Agrària minimitza, els contrabandistes empresonats, els industrials i els comerciants i els financers posats a ratlla pels Jurats Mixtos i que odien el conjunt i el detall de la legislació social, l'Església Catòlica d'ànima metal·litzada. Xurma que de triomfar no s'acontentaria ja amb un recobriment dels seus antics privilegis sinó que el voldria amb la sang i amb la llibertat dels que els imposaven sancions de justícia i d'humanitat.

Oblidem tots l'anècdota, tan ben explotada per la reacció i per culpa de la qual podríem desfer-nos els uns als altres. Veiem, volguem veure només, el gran problema, que és peninsular i que és català. I no dubtem de la nostra victòria. Perquè la reacció és forta no per ella mateixa, si no per la nostra desmoralització, per la nostre incomprensió, per les desviacions d'aquells que confonen catàstrofe amb revolució.

Companyes! Ardidament, sense defallences, sense desercions, a treballar per la victòria!...

Per la seva part, diu Darius Rahola a «L'Autonomista»:

Per a la unió de totes les esquerres

De tot el que hem vingut dient des dels primers dies del període electoral, se'n desprèn l'afirmació, filla del nostre convenciment, de què propugnem per anar a les eleccions coaligats amb partits d'esquerra en aquestes comarques gironines. Les mateixes raons per no anar-hi, en termes generals, per qüestions d'ideologia i de conducta, compartim amb la joventut que s'hi oposa. Però les circumstàncies governen i no és hora de dir el que ens agrada o el que deixa d'agradar-nos, davant l'interès general, el bé comú i de la República. Tal vegada les mateixes raons que nosaltres invoquem, per guanyar, són les que varen determinar als directius de l'Esquerra de cooperar, personalment, abans amb el Govern Lerroux, donant el nom del nostre amic senyor Santaló, i després amb el Govern de Martínez Barrios, el del senyor Pi i Sunyer. No és hora ara de discutir fets, conductes i doctrines, de lamentacions i recriminacions, tenint davant a totes les dretes i part de les extremes esquerres, fent un sol front de batalla. N'hi ha molts que diuen que no hi ha perill de perdre. Que s'assegurin bé del que diuen, perquè una derro-

lluïta

ta seria una forta reculada que repercutiria en les eleccions municipals anunciades pel desembre. Nosaltres creiem que per assegurar el cop, tot bon republicà deuria treballar per aconseguir una veritable harmonia republicana, deixant de banda tot egoisme personal o de partit. Parlem així nosaltres, vells republicans federals, que durant la nostra vida, lluitant prop de l'inoblidable Vallès i Ribot, d'En Deu d'Olot, d'En Bofill de Figueres, i altres il·lustres republicans, amb la bandera desplegada del programa del 24 de Juny de 1884, hem defensat abans i ara, la doctrina pimargalliana, i per tant, hem hagut de combatre les doctrines unitàries d'En Salmeron i d'En Lerroux, oposades a les de Pi i Margall, que encara no n'hi ha de millors, i hem combatut, amb tota noble passió, la manera com entenien els problemes que afectaven a l'autonomia de les regions, sobre tot de la catalana, les guerres colonials del «último hombre y la última peseta» per no donar a les colònies la llibertat a què tenien dret i demanaven, i perquè, en una paraula, eren enemics del federalisme. No obstant pensar avui igual que abans i lamentant que durant el període revolucionari, que era com el ferro estava vermell per donar-li forma de govern i sistema que volíem i volem, creiem que és hora ara sols de lluitar i de guanyar, deixant-nos de discussions i de passions, que podrien debilitar el nostre entusiasme i per una equivocació de càlcul haver-nos d'arrepentir i tenir de sobreviure, vergonyosament, a la ruïna de la nostra estimada segona República.

Autònomes i independents les nostres comarques, tenint en compte que en cada lloc hem de fer el que més ens aconsellin les circumstàncies, deixant-nos d'influències i suggestions d'altres circumscipcions, hem dit tot el que pensàvem honradament, deixant ara que l'Assemblea de demà parli, tenint en compte que procedirà reflexivament, pensant en la victòria, per a la qual nosaltres estem disposats a contribuir-hi amb tota la nostra bona voluntat.—D. R.

Sobre aquest tema escriu «Ciudadania» setmanari d'esquerreres de La Bisbal:

Seny

En totes les terres ibèriques, ha començat un període de gran eferescència política. Tenim, davant els ulls, les segones eleccions generals de la República, en les quals, com mai, la reacció es llença desesperadament a la lluita. No costa gaire d'endevinar les intencions de la reacció. Mireu només els seus

homes. Recordeu l'obra renovadora de la República, els grans interessos ferits, els privilegis anorreats, les grans propietats intervingudes. Perquè és això, únicament, el que mou les dretes; els privilegis, els interessos econòmics, l'explotació i sumissió del poble que treballa... i que la República ha ferit de mort.

No és necessari en aquestes eleccions que tenim davant els ulls, fer adeptes explicant l'obra dels governants de la República. El que principalment decidirà a votar les esquerres, és el procedir feixístic de la reacció, estampa balbucejant dels panorames polítics d'Itàlia i Alemanya.

Si la reacció triomfa en les eleccions que tenim davant dels ulls; sorgirà del conglomerat de dreta un exèrcit nacional-agrari, amb camisa blava, verda, vermella, morada... Sorgirà un exèrcit armat, salvatge, tempestuós, criminal, que tot encomanant-se a Déu perseguirà sense contemplacions les persones lliures, els obrers, l'intel·lectualisme, amb la sang dels quals serà regada la terra soferta de tots els reconcs patris. Veurem camps de concentració parions als d'Hitler, potser l'incendi del Parlament, la desaparició sobtada d'un germà, del pare, dels amics, el motiu de la qual restarà en la penombra. El poble, els que treballem, pagarem les despeses del clergat fartaner i ambiciós, com fèiem en temps de la Monarquia. Serà prohibida la llibertat de reunió. Es restablirà la pena de mort. Es clausuraran els Centres i Ateneus liberals i esquerrans, els sindicats, les associacions obreres. S'aplicarà als idealistes, la criminal Llei de Fugues. Les presons seran un formiguer de gent honrada.

I això serà també a Catalunya. Si triomfa la reacció desapareixeran les nostres llibertats. Ja no serem un poble recuperat, en camí de total alliberació. No sabem tots, que la reacció ha combatut sempre, el nostre sentiment nacional? Ells voldran restablir la «sagrada e indisoluble «unidad» de la Patria» i enviaran a les nostres planes, l'exèrcit salvatge que ve organitzant activament aquest sagristà hitler-mussolinitzat que és Gil Robles. Ah, però nosaltres no voldrem suportar tanta ignomínia! Com va dir Ventura Gassol el dia 6 d'Octubre, [farem el Prats de Molló a la Plaça de la República.

Farem? No, no el farem. No caldrà fer-lo. Hem de procurar no provocar novament un Prats de Molló. Que s'imposi el tan ponderat seny català de cara a una unió ferma de totes les forces esquerranes de Catalunya i, si podem, fem esmunyir aquest seny Ebre enllà, per tal de que s'escampi i vivifiqui totes les terres espanyoles. Fem-ho, també, per esperit de conservació. Fem-ho

CATALUNYA PEL MON

“UNA HISTORIA D'ARAGO I CATALUNYA” EN ANGLÉS

Cada dia és més gran l'interès que despertem les coses de Catalunya en el món civilitzat.

Ara acaba d'aparèixer el llibre anglès «A History of Aragon and Catalonia», del Dr. H. J. Chaytor, professor del Col·legi de Santa Catalina de Cambridge, editada per la casa Mathuen i Cia., de Londres, especialitzada en la producció de llibres d'Història.

La Història del Dr. Chaytor comença en els aborígens de les contrades de Catalunya i Aragó, i dona una ullada als temps antics per a entretenir-se en l'exposició dels fets i les idees de l'Edat Mitjana, i fineix amb el casament dels Ferran d'Aragó amb Isabel de Castella.

Escampats entre mig de l'obra, consagra diverses pàgines als fets socials, polítics i religiosos que expliquen la marxa exterior dels esdeveniments. També exposa un quadre sintètic de la producció literària, de les seves influències exteriors i dels principals escriptors i poetes catalans.

A la fi, afegeix un breu epíleg, donant compte de la resurrecció de Catalunya, tan literària com política, i una relació dels partits polítics, a fi que el lector anglès del seu

llibre estigui en condicions de comprendre la política actual de Catalunya.

Com a bona Història moderna, no hi manquen les taules cronològiques, els mapes històrics, les bibliografies generals i per capítols, i un índex de noms que resulta molt abundant.

Encara que aquesta Història no ens diu res de nou a nosaltres, creiem que farà un gran servei a la il·lustració dels seus lectors anglesos i al renom de la nostra pàtria.

Suïssa i Catalunya

Els suïssos catalanòfils, desitjosos de treballar per a l'atacament espiritual de Catalunya amb llur pàtria democràtica, més sincerament que fins ara, i no essent això, malhauradament, possible en el sí de les tres societats espanyoles existents a l'esmentat país, han decidit la creació d'un «Casal català-suís», amb domicili probable a Berna.

El publicista catalanòfil, ben conegut, senyor F. A. Schmid, ha estat encarregat interinament de l'organització de l'Assemblea constituent que tindrà lloc molt aviat. Els que vulguin interessar-se per la novella societat, poden adreçar-se a l'apartat 239, Berna (Suïssa).

per Catalunya i per la República. No siguem temeraris fent proves el perill de les quals ningú desconeix. No per a demostrar que som valents, que tenim paraula, que estimem el que hem aconseguit en lluites gegantines, hem de provocar una guerra civil en la qual faríem ofrena de la nostra vida. Val més lluitar cívicament contra la reacció, en aquestes hores gràvides de responsabilitat. A l'exèrcit de la guerra, els homes de sentit liberal hem d'oposar-hi les simbòliques paperetes de la pau, que el proper 19 de Novembre poden enfortir la vi-

da de la República. Sols cal que tinguem seny i sentit de responsabilitat. És preferible la miqueta de sacrifici que representa un front únic esquerrà, que no exposar-nos a que després haguem de fer sacrifici de la pròpia vida.

Seny, republicans. Seny, catalanistes, Seny, obrers del camp i de la ciutat. Seny, indiferents. massa neutra. En les properes eleccions generals, s'hi juga el benestar i la tranquil·litat de Catalunya i Espanya. Voldreu carregar damunt les vostres febles espatlles la responsabilitat d'un daltabaix?

VIDUA DE L

Agència de Neg

Sant Esteve, 21 -

Serveis que pre

Ajuntaments. - Concessió de permisos per a noves edificacions, reformes i enderrocs.— Instal·lació de motors i màquines.—Anuncis, rètols i mostres.—Altes i baixes pel pagament de l'import sobre carruatges de luxe.—Circulació de vehicles en general.—Reclamacions contra l'arbitri sobre inquilinats.—Defensa de multes imposades per infracció de les Ordenances Municipals.

Cèdules personals. - Adquisició i reclamacions legals de les mateixes.

Drets Reials. - Presentació i tramitació de tota mena de documents.

Govern Civil. - Formalització d'estatuts per a Societats, particulars i compliment dels requisits de la Llei d'Associacions.—Passaports.—Obtenció de llicències d'ús d'arma per a la defensa personal, de caça i pesca.

Industrial. - Altes i baixes.—Traspessos i trasllats.—Reclamacions d'agravis contra quotes gremials.—Expedients d'assimilació per a indústries no tarifades.—Representació i defensa d'expedients en totes les seves instàncies.—Legalització i assessorament del llibre de vendes i operacions.

Import sobre alcohols. - Adquisició de guies i vendís.—Pagament de patents per a la fabricació d'aiguardents compostos i licors.—Presentació de les notificacions reglamentàries.—Declaracions jurades per a l'obertura de fàbriques.

Jutjats. - Adquisició de certificats de naixement, de matrimoni i de defunció.—Fes de vida.—Tramitació de deshaucis.—Compliment d'exhorts.—Reclamacions a les Companyies Ferroviàries.—Inscripció i anotació en els Registres.—Legalització de documents.

P. BONA VIA

ocis Matriculada

OLOT - Telèfon, 39



sta aquesta casa

Obres públiques. - Inscripció d'automòbils i motocicletes.— Carnets per a xòfers.— Defensa i assessorament d'expedients sobre aquest Centre.

Registre Mercantil i de la Propietat. - Presentació de tota classe d'escriptures públiques.

Retir Obrer Obligatori. - Inscripció patronal per al pagament de l'import sobre assalariats—Defensa d'expedients.—Pagament mensual de quotes.

Segurs. - Defensa i assessorament de tota classe de segurs.

Territorial - Representacions i defensa d'expedients.—Altes de finques de nova construcció amb sol·licitud d'excenció temporal.—Impugnació de rendes assignades per comprovació.—Baixes de contribució per enderroc o disminució de renda.—Transmissions de domini.—Peritacions.—Redempció de censos.— Administració de finques amb garantia.— Col·locació de capitals.— Registre de contractes d'arrendament de finques rústiques i urbanes.

Propietat Industrial. - Patents d'Invenció per a Espanya, Possessions i Estranger.— Llicències d'Explotació.—Patents d'Introducció.—Certificats d'Adició.—Marques de Fàbrica i de Comerç.—Dibuixos i Models, d'Utilitat, Industrials, Artístics.—Noms comercials, d'Establiments, etc.—Pagaments d'anualitats, i en general, tot quant es refereix a la **Propietat Industrial**.

Corresponsals a Girona, Barcelona i Madrid

Vida de la Ciutat

MUNICIPALS

Sessió de l'Ajuntament

Sota la presidència del primer tinent d'alcalde senyor Iglèsies i amb l'assistència dels senyors Agustí, Llosas, Boix, Vinyeta, Blanc, Ortiz, Vidal i Garganta, dijous passat l'Ajuntament celebrarà sessió ordinària de segona convocatòria.

Fou llegida i aprovada l'acta de l'anterior.

Abans d'entrar a l'ordre del dia, el senyor Llosas demanà que constés en acta la seva disconformitat per una transferència de crèdit votada en una de les sessions anteriors.

Es passà a segona votació per a l'elecció de tercer tinent d'Alcalde, President de la Comissió d'Hisenda, per no haver tingut majoria absoluta de vots l'elegit el dijous passat, senyor Blanc, essent elegit en caràcter interí el mateix senyor Blanc per 5 vots a favor i 3 en blanc.

S'aprovà un escrit de la Casa València, de Barcelona, demanant que l'Ajuntament s'adhereixi a l'homenatge que el poble valencià dedica al seu fill il·lustre Vicenç Blasco Ibàñez, i l'informe de la Comissió de Governació proposant l'adhesió a l'acte.

Fou aprovat un informe de la mateixa Comissió, concedint autorització a don Elies Domenech Cels per a instal·lar al carrer de Santa Magdalena, 10, un electromotor per a funcionar una màquina combinada.

Foren llegides les bases d'organització dels serveis d'un Laboratori i Dispensari, les quals després d'una intervenció aclarint alguns extrems de les mateixes per part dels senyors Agustí, Vidal i Iglèsies, foren aprovades.

Acabada l'ordre del dia, el senyor Llosas feu un prec a la presidència perquè aquesta Corporació Municipal fes les gestions necessàries per a obtenir que l'enquitrant que s'està fent a la carretera de Girona se li doni una major extensió, contestant-li la presidència que faria els possibles d'atendre la petició del senyor Llosas.

Un altre prec de l'esmentat senyor demanant que els dies de fira es procuri regar els passeigs i trossos de carreteres que pel molt trànsit es fa necessari, fou

Una Exposició d'Art Fotogràfic



«NINES» fotografia M. Vilardell.—SALA VAYREDA

A l'entrar al saló on hi ha exposats els treballs dels nostres «amateurs» de l'art fotogràfic, m'ha fet l'efecte de trobar-me davant l'espectacle que sovint ens ofereixen els tinells i les escaparates dels fotògrafs que «retraten». Co vol dir que la exposició és baladina i té molt que envejar. Hi ha «coses» que han estat trobades sense la intenció de copçar-les subjectivament. L'aparell fotogràfic, per casualitat, ha acollit i resolt «vistes» i «troballes» que eren ben lluny de la ment del qui apretava el botó de la càmera obscura. Hi ha, si, experts de l'ofici que ens mostren llurs activitats de laboratori i que palesen llur capacitat en el desenvolupament de la química fotogràfica i que saben perfectament revelar i fixar les positives; però, en canvi, s'hi veu una inhibició absoluta en tot allò que representa innovació i personalitat, que és precisament on ha de raure tota manifestació plàstica si és que cobeja assolir la categoria d'art.

Tal vegada sigui aquesta exhibició, d'aficionats i quiscun professional, de les fluixes que havem vist en la nostra ciutat, pel nombre d'obres mediocres que hi ha penjades. Però si el conjunt no és massa interessant, no podem negar que s'hi troben qualitats i valors sorprenents—enc que escassos—, si guaitem d'una a una les «fotos» dels diversos expositors.

En Miquel Vilardell és l'únic que es destaca i contrasta superant els demés companys seus. Les seves «coses» posseeixen un interès subjectivista que ens revela incansables anhels d'inquietud. Diferentment que d'altres, no es cansa de percassar fins que aconseguix el que desitja, emprant tots els mitjans d'accessió fins i a voltes els més aparentment impossibles i inassolibles. Aquelles fotos marcades amb els números 28 (reflexe), 29 (ballarina), 36 (nines), i 30 (xarlantans), expressen una forta valentia intel·lectual en el camp de la fotografia moderna i que ens han introduït els tècnics alemanys, russos i nord americans.

contestat pel president de Governació senyor Vidal, promentent atendre la indicació del senyor Llosas.

I sense res més s'aixecà la sessió.

Anunci

Havent acordat aquest Ajuntament en sessió del dia 19 del mes en curs una transferència de crèdit de tres centes quatre pesetes, amb setze cèntims, del Capítol IV, Article segon, Concepte sisè, al Capítol V, Article segon, Concepte sisè, s'exposa al públic per 15 dies als efectes d'examen i reclamacions.

L'economia aparellada amb l'abundor

Hotel Europa

L'homenatge d'Olot al senyor Malagrida

Si cap entrebanc ho impideix, durant el proper mes de Novembre es celebrarà l'homenatge que la Ciutat d'Olot tributarà a l'il·lustre patrici don Manuel Malagrida,

Es prou coneguda de tot-hom l'obra realitzada pel senyor Malagrida per la nostra Ciutat, perquè haguem de recordar-la. Tots els olotins podem veure cada dia en l'eixamplis que porta el seu nom, l'obra urbanística que aquest olotí benemèrit a portat a terme en el vell Pla de Llac, urbanització que posa Olot a la capdavantera de moltes ciutats de Catalunya.

Per si encara no fora prou, tots sabem també l'ajuda que el senyor Malagrida ha donat a les nostres institucions culturals i benèfiques i l'agraïment que la població li deu per haver-li resolt un problema de tant de primer ordre com el de les aigües, cedint-li darrerament les tan abundoses de la seva propietat.

Es per tot això, que ens sembla inútil recomanar als ciutadans el deure que tenen de sumar-se unànimament a l'homenatge que Olot li prepara, i més tenint en compte que ja hauria de fer molt temps que hauriem d'haver complert amb el senyor Malagrida aquest deute de gratitud que amb ell tenim pendent.

L'acte, que no pot ésser més sobri, consistirà en l'ofrena d'un artístic i luxós àlbum amb les signatures de

lluïta

tots els olotins i amb un vermouh d'honor que tindrà lloc en el passeig de Blay.

Per tant, recomanem al poble d'Olot posi tot l'interès en el signament de les fulles que dintre poc li seran presentades. Si algú, per les seves obligacions fora del seu domicili, no pogués signar-les quan en sia requerit, a la Casa de la Ciutat podrà fer-ho a comoditat seva mentre sien hores d'oficina.

Es d'esperar, doncs, que aquest homenatge, tractant-se de la persona a la qual va dirigit, constituirà un èxit esclatant d'adhesions i entusiasme.

Mercè Corminola

Sant Ignaci, 3 - Olot

(Travessia Plaça de la República)

Gran assortit

en pells i guants

POLÍTIQUES

Havem rebut la següent lletra:

«Girona 25 d'Octubre 1933.
Senyor Director de LLUITA. Olot.

Benvolgut correligionari: En la última assemblea general celebrada per la Joventut Republicana de Girona, es prengué l'acord de demanar públicament que els elements que fins avui dia representaven el nostre Partit amb càrrecs públics i han estat expulsats del mateix, amb l'acord del Congrés Nacional del Partit d'Esquerra Republicana de Catalunya, els hi sigui demanada la seva renúncia de tots els càrrecs que han obtingut en nom de l'esforç dels militats del mateix, quant creiem que són aquests els que d'ells en tenen i deuen fer-ne el seu us.

Corresponent doncs, a n'aquesta comarca el nomenament que es feu del diputat al Parlament de Catalunya a N'Antoni Xirau, demanem la seva renúncia del càrrec que regenta, així com també esperem que totes les entitats de les comarques gironines, faran la corresponent protesta per la disciplina i com a prova de què el que volem són homes disciplinats dins les normes del partit.

No dubtem que amb les demostracions fetes públiques pels individus de l'esmentat «grup», d'honorabilitat, rectitud política, etc., i molt menys de la personalitat del senyor Xirau, la campanya no tindrà d'ésser molt intensa, sinó que siguent els mateixos que l'elegiren, els que demanen la seva renúncia, no pot negar el senyor Xirau el dret de petició dels que li feren ofrena del càrrec de diputat al nostre Parlament, creient en la seva disciplina, rectitud i honorabilitat política.

També En R. Artigues ens ha captivat amb la seva foto número 20 (neu), la qual potser és la millor de la exposició. En N. Domènec ens interessa en els números 24 i 26; En Juanola es supera en els números 61, 62 i 64; N'A. Falguera en el número 48; En J. Fajula en el número 43; N'E. Vèlez en els números 4, 11, 13 i 15; En Simó Gravalosa en els números 58 i 59 i En J. Buch en el número 57.

J. M. MIR MAS DE XEXÀS

Joan Bardera

Sastre

Successor de Xavier Piera

Sant Esteve, 9. - Olot

Selecte assortit en novetats.

Confecció immillorable.

Per a major comoditat del públic, realitzem tota mena d'encàrrecs a preus i terminis combinats.

Esperem que per la depuració dels representants del poble, vostè, senyor Director, voldrà donar publicitat a les ratlles que més amunt transcrivim, que són un fidel reflexe dels sentiments de la majoria dels ciutadans de les comarques gironines.

Per la Joventut Republicana, Pere Vila Xifra, President; Francesc Masó, Secretari.

Rectificació

Contràriament al que deiem en el nostre penúltim número de què el «Casal Català» d'aquesta ciutat, adherit al Partit Catalanista Republicà, es presentaria en les properes eleccions municipals aspirant al lloc de les primeres minories, persones de significació de l'esmentada entitat ens asseguruen que hi la decissió ferma d'anar a la lluita per a les majories.

Els Radicals

Aquest partit ha acordat presentar-se per majories en aquesta circumscripció. La candidatura va ancapçalada amb el senyor Puig d'Aspre.

BARTOMEU CASADEMONT
ELECTRICISTA

Clivillers, 15 Olot

L'Esquerra

El Partit Republicà Federal nacionalista de les comarques de Girona, ha resolt anar a la lluita amb coalició amb la Unió Socialista de Catalunya, reservant a aquest partit un lloc en la candidatura, i nomenar una comissió de set delegats per a confeccionar la i fer-la pública una vegada hagin acceptat els designats.

Ja fa les seves compres en el
Palau de les Mitges?

Extens assortit Preus reduïts

Acció Catalana i el Partit Nacionalista Republicà d'Esquerra, formaran coalició

S'ha publicat una nota en la qual es fa constar la unió per tot Catalunya d'aquests dos partits en les vinentes eleccions, afegint que s'estant fent treballs per ampliar-la amb altres fraccions polítiques i per a obtenir el concurs de destacades personalitats en els camps nacionalista i d'esquerra.

Acció Republicana

Aquest partit ha publicat una nota desautoritzant la inclosió dels senyors Azaña i Bello en les candidatures d'Esquerra Republicana de Catalunya, facultat que sols correspon a Acció Republicana segons els estatuts del partit.

MARIAN PLANELLA

Dóna a conèixer al públic que ha obert un taller de SASTRERIA al carrer de Salvador Seguí, 8 (davant el Centre Obrer)

TRAJOS I ABRICS:
Tall i Confecció, des de 40 pessetes

CULTURALS

El centenari de la Renaixença

Ahir, el culte sociòleg i diputat per la «Unió Socialista de Catalunya» al nostre Parlament senyor Manuel Serra i Moret, donà una interessantíssima conferència al saló de sessions de la Casa de la Ciutat sobre el tema «El moviment i el renaixement de Catalunya», primera de la sèrie organitzada per la Comissió encarregada de commemorar el Centenari del nostre Renaixement.

El públic, que omplia a vessar

el saló de la Casa Comunal, escoltà amb un silenci i una atenció gairebé religioses la preciosa disertació del conferenciant, éssent entusiàsticament ovacionat al final.

En el nostre número proper donarem un tast als nostres lectors de la selecta conferència del senyor Serra i Moret, el que no podem fer avui per manca de temps i espai.

Avui

A dos quarts de deu de la nit i en el Saló de Sessions de la Casa de la Ciutat, l'intel·ligent alumne-mestre del Grau Professional de l'Escola Normal Catalana, senyor Pere Fàbregas i Pedals, disertarà sobre el tema: «Algunes consideracions sobre l'Ensenyança de nostre temps».

Voleu menjar bé?
Recordeu-vos del

Hotel Europa

V A R I E S

La Delegació d'Hisenda fa saber que a més de la patent nacional de circulació d'automòbils, és necessari el corresponent permís d'Obres públiques per el trànzit per carreteres.

● El «Butlletí Oficial» publica un avís de l'enginyer cap dels serveis agronòmics dirigit als magatzems d'adobs en el sentit que han d'indicar les matèries de què es componen els gèneres que venen.

Cobrament de cèdules

El Comissari de la Generalitat ha participat que el dia 2 del proper novembre començaran les operacions de cobrament de les cèdules personals.

● El «Butlletí Oficial» de la Generalitat publica un decret de la presidència nomenant al senyor Josep Irla Bosch, qefe dels serveis d'Assistència Social de la Generalitat de Catalunya.

Escacs

Avui dissabte a les 10 de la nit tindrà lloc la inauguració oficial de la «Secció d'escacs del Casal Català» amb un magnífic festival en el que hi participarà l'actual Campió Provincial i del Club Guixolenc d'Escacs, Josep Saura.

La «Secció d'Escacs del Casal» es complau en convidar-hi a tots els aficionats i simpatitzants de la nostra ciutat.

● Demà diumenge dia 29 a les 4 tarda i amb motiu de la seva estada a Olot, Josep Saura donarà en el «Casino Olotí» una sessió de partides simultànies a 20 taulells, essent-li oposats jugadors de l'Entitat i l'equip representatiu de la «Secció d'Escacs del Casal Català».

Impremta AUBERT. - Olot

Perspectives electorals

A mesura que passen els dies i ens acostem a la data de les eleccions, l'interès i la passió augmenten per la gran incògnita electoral del dinou de novembre. Interès i passió ben comprensibles, si tenim en compte, principalment, els dos nous factors que aquesta vegada influiran en la lluita.

Per una banda, és innegable que una gran part de l'opinió catalana i de la general espanyola han sofert una amarga decepció en l'obra de la República. No creiem inferir-li cap dany, ans tot el contrari, al dir amb sinceritat que el nou règim no ha pas satisfet, ni de bon tros, les ànsies de renovellament, de «vida nova» que el poble hi tenia posades el 14 d'Abril. Indubtablement que ella té en el seu crèdit alguns encerts ben manifestos i que cap passió li podria lògicament negar. Però tampoc és menys cert que ha caigut en una sèrie d'errors i enormitats que no han tingut altra eficàcia que causar el pànic en uns i el descontentament en els altres. Sobretot, la República ha arribat, en aquests últims mesos, en un estat de letargia i encallament en extrem perillósos, en els quals la vida política no ha avançat ni un pas, com atacada d'una greu paràlisi. Això, junt amb el desgast i el desprestigi en què havien caigut les disoltes Corts—i ens plau dir-ho així malgrat del rebombori que ha mogut algú al voltant d'aquesta dissolució—feia que s'imposés un intent de renovació en la vida anquilosada de la República.

Una mostra d'això, la tenim en les dues lleis capdals del règim: l'Estatut i la Reforma Agrària. Respecte al primer, tots els catalans sabem amb quina lentitud, amb quina parsimònia s'efectua el traspàs de serveis a la Generalitat, ço que fa pensar, si es segueix en aquest camí, que ho tindrem tot llest per l'any de Maria Castanya. I quant a la Reforma Agrària, al cap de setze mesos d'ésser aprovada, de funcionar tots els organismes necessaris i costar al pressupost, en el que va de temps, uns cinquanta mil·lions de pessetes, tot just aquesta setmana s'ha fet el primer assentament en 798 hectàrees de terreny de la finca de Torrecera.

Concretant-nos en el cas de Catalunya, la decepció so-

ferta pels catalans pels resultats de la nostra política no pot ésser més evident, és un fet que es palpa. Potser més que enlloc més, a Catalunya havem patit les conseqüències d'un governament deslloriat, sense direcció ni programa, les errors del qual no és necessari senyalar punt per punt perquè hi tindriem feina llarga i, per altra part, estan en coneixement de tothom.

Ara bé; d'aquesta decepció que hem apuntat, en té la culpa la República, en té la culpa l'autonomia? No, i creiem que no hi haurà ningú que ho vulgui creure així. El règim és bo i l'Autonomia, malgrat no ésser la que nosaltres volíem i aspirem encara, és bona i podem treure molt profit d'ella. La culpa és dels partits, que amb tot i comptar amb homes d'una innegable valua i als quals devem els ciutadans molts rellevants serveis, no han sabut infondre a les nostres institucions de govern aquell ritme i interès patriòtic que la fe de les poble requeria.

Les eleccions que s'acosten, doncs, encara que siguin una censura contra els partits que fins ara han governat, mai poden anar contra la República i contra l'Autonomia. Novelles encara, amb totes les imperfeccions i tares de les coses resentiment infantades, amb l'esforç de tots, amb el seny de tots, cada dia havem de portar-les una mica més en un terreny de normalitat i perfecció ben estimables, polint-les dels errors que avui les desfiguren i adulteren.

Al costat d'aquest factor de la decepció d'una gran massa ciutadana per l'obra dels partits que fins ara han governat que és una incògnita el saber de quina manera reaccionarà aquesta massa en les vinents eleccions, tenim el vot de la dona, interrogant difícil de contestar sense aventurar-s'hi perillósament.

Veus ací els dos motius pels quals es presenta tan empenyada i plena de dubtes la propera lluita electoral, incertitud que no ens podrem treure de sobre fins a saber d'una manera certa els resultats, el mateix dia de les eleccions.

R. PLA I CORAL